

ÁGH ISTVÁN

Nem is képzeltük akkor

Egy emberöltő is elmúlt azóta, mikor Lázár Ervin barátunk megmentette a várost. Ennyi idő után végre illene megköszönnöm a kétmillió ember iránti jócselekedetét. Akkor még csak a hiúságomat hizlalta az öröm, hogy feleségemmel mi is ott vagyunk az első ötben, mint hogy a máriaremetei külvárosiak sem kerülhetnék el a pusztulást. Rokonokért, barátokért alkudott valami gyanús, bozontos szemöldökű alakkal, aki a határtalan szeretetnek képtelen volt ellenállni, s mindenki sorra került, akit ismert, a főszerkesztő meg a hivatalsegéd, a kilencvenötös buszjárat sofőrje, a Bátor Aladár és Bátortalan Aladár. Így lett az ötből kétmillió. A gyanús alak megadta magát, miközben szemöldöke kihullott, s nyomtalan eltűnt.

A történet akkor még mesének látszott. Ki gondolt volna Szodomára, mikor a bűnös város pusztulása előtt csak az ártatlan Lótnak, feleségének s két lányának ígért szabadulást az Isten. Meneküljenek, vissza se nézzenek múltjuk füstölgő romhalmazára! Szigorú volt az Úr, még a kíváncsi asszonyt is a gonoszok vétké szerint büntette meg, azonnal kővé változott.

Ha a bibliai ítéletet nem is hívtuk ki magunk ellen eléggé, mégsem voltunk ártatlanul fiatalok, ha olyan részvétlenül hagytuk el gyermekkorunk világát. S jól éreztük magunkat mindenben, ami a múltunkból különbözött. Dicsekedtünk vele, pedig csak távozásunkat akartuk igazolni. Aki a mesebeli megszabadítottak közé került, az nemcsak a megmaradásnak örülhetett, magába is szállhatott volna, vajon értelmes-e az élete az egymás és a világ iránt való szeretet nélkül? S nem a szeretet adott-e erőt Lázár Ervinnek is ahhoz a csodálatos gesztushoz, nagyvonalúsághoz?

Akik ismerik, megszokhatták a szelíd fényt tekintetében, ahogy közeledtével, kézfogása és az üdvözlő szavak elhangzása közben sugárzik. Még az ismeretlen is azt hiszi akkor, nem most látja először, azonnal bizalmasának érzi magát, otthonos a beszélgetésekben, közösek emlékeik is. Bárhol jár, ül vagy ácsorog, magához vonzza a környezetét, pedig csak annyit tesz érte, hogy ott van. Poharát gyorsan fölhajtja, esetleg hosszan ülepíti nyugalmas jobb kezében. Otthonra lelünk megnyugtató közelségétől, mert azt hisszük, mi leszünk, ha megint megjelenik a gyanús, bozontos szemöldökű alak, az az öt, aki a többi két, netán tízmillióval együtt megmenekül. Annyira jól érezzük magunkat vele, hogy szinte megsértődünk, ha szomorúnak látjuk. Mi bántja annyira, hogy meg se szólal? Csak megy az utcán, megáll, és újra indul, és azt hisszük, hazafelé, pedig már tudnunk illene, nagy repülésbe kezd oda, ami csupán szívében van, azon túl ár-

va puszta s átkozott keskeny út, mely nem vezet már senkit kifelé sem. Talán a régi Nagyszederfa is azért áll ott a széles láthatárban, hogy mindent előzőn-lő erdő legyen belőle, s jön, jön a vaddisznókkal. Menekülj! – kiáltja most már neki is, aki valaha a város pusztulásával fenyegetett. Menekülne a gyerekkori házba, s mintha álmából riadna föl, amikor semmit sem talál a helyén. Nagyon távoli homályos csillagnak látszik a puszta, s nézi, nézi, amíg föl nem ragyog a család, a rokonság, a kovácműhely, az ököristálló, a lovak és lószerszámok, a bolond gróf, a tűznyelő, a szétvághatatlan mestergerenda, a ballangkóró, az egész elveszített otthon. ☒